

her paa Rigsdagens Bord, og der er kun givet os faa Timer til at overveje dem, medens man samtidig i Administrationen har haft Lejlighed til gennem lang Tid at overveje disse Forslags Indhold og Form. Vi har ved mange Lejligheder maattet indrømme, at anderledes kunde det ikke være, men jeg synes, at der her er et Tilfælde, hvor det ikke er saaledes. Jeg synes, det fremgaar til Evidens af de Datobetegnelser, der findes paa de forskellige Bilag til det i det andet høje Ting fremlagte Forslag.

Med Hensyn til Tørvemaksimalen maa jeg sige, at jeg jo ogsaa nok har været paa det rene med, og det er nu bekræftet af den højtærede Minister, at naar Prisen er sat saa højt, som Tilfældet er, er det, for at Produktionen kan blive den størst mulige. Men det er dog et Spørgsmaal, om det kan siges at være heldigt for den store, brede Befolkning, om der sættes en Pris, der maa erkendes at være omtrent det dobbelte, ja, man siger i visse Egne endog det tredobbelte af, hvad man hidtil har maattet betale for Tørv, for overhovedet at faa denne Vare frem i tilstrækkelig Grad. Jeg maa tillade mig at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at i mange Egne af Landet er Forholdet dette, at man saa at sige udelukkende bruger indenlandsk Brændselsmateriale, og da navnlig Tørv, og for den store Del af Befolkningen, om hvem dette gælder, vil det dog synes en højst besynderlig Ting, om man nu fastsætter en Pris, som uvilkaarlig gør dette Brændselsmateriale, som de hidtil har kunnet faa i tilstrækkelig Mængde, og som forhaabentlig ogsaa i den kommende Sommer vil komme til at foreligge i tilstrækkelig Mængde, to til tre Gange saa dyrt som før. De vil have Vanskelighed ved at forstaa dette, og jeg tror, at man meget vel kunde fremme Produktionen, hvis man satte en Maksimalpris, der gav et rimeligt Udbytte af Tørveproduktionen. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at sætte Prisen saa højt, som Tilfældet er her. Jeg takker den højtærede Minister for Tilsagnet om at henlede Brændselsnævnets Opmærksomhed paa dette Forhold. Der aabner sig altsaa en Mulighed for at faa det ændret, og det vil ganske afgjort i vide Kredse af Befolkningen vække Glæde.

Jeg vil gerne overfor det ærede 3die kongevalgte Medlem (Hage) have Lov til at gøre den Bemærkning, at særlig paa Øerne er Forholdet dette, at Masser af Ved, der findes anvendeligt til Brænde,

ogsaa kan anvendes til Gavntræ, de store Mellemomraader, der gaar ind under Navnet Snitgavn. Jeg tror, at det vil blive nødvendigt i den kommende Tid at anvende betydelige Mængder, der produceres deraf, til Brændsel. Jeg kan f. Eks. oplyse, at i Statsskovene paa Falster er Forholdet dette, at Produktionen næsten kan dobles, naar den Brændekategori, der gaar under Navnet Snitgavn, finder Anvendelse til Brændsel. Den kongelige Skovriders dannede formener, at hvis man pr. Rummeter faar 16 Kr. for Snitgavnet, vil det nogenlunde svare til de 14 Kr., som det bedste Brænde er ansat til pr. Rummeter som Maksimalpris. Jeg maa, som sagt, beklage, at der er hengaaet saa lang Tid, inden Rigsdagen har faaet denne Sag til Behandling. Jeg maa gentage, at jeg føler mig overbevist om, at den samme Behandling, som Sagen nu vil faa, vilde den have kunnet paaregne, hvis den var blevet fremsat for flere Uger siden. Jeg maa endnu en Gang hævde, at hvis det var sket, vilde den Betydning, som dette Lovforslag vil kunne faa til Fremme af det Formaal, der her søges naaet, være blevet væsentlig større, end det nu vil blive Tilfældet.

Hage: Naar jeg udtalte mig om Udtrykket „forøget Brændehugst“ og ankede over, at dette Udtryk forekom mig saa vagt, var det ingenlunde af Frygt for, at der ikke skulde kunne fremskaffes det fornødne Brændsel ved den Forøgelse af Brændehugsten, som Lovforslaget tilsigter. Jeg tror, at Nævnet har tilstrækkelig Myndighed til at fremskaffe det. Det, jeg frygtede for, var, at dette vage Udtryk skulde kunne benyttes til at ødelægge en Del Skove ved for stærk Hugst. Men hvis den højtærede Minister vil udtale sig om, at han mener, at Brændselsnævnet i Henhold til § 3 ikke alene har Ret til at paabyde, at den forøgede Brændehugst fremskaffes, men ogsaa kan sige Stop til en noget for stærk Hugst, vil jeg føle mig noget beroliget. Jeg er det ikke efter Ordlyden i Lovforslaget, hvor der staar: „Inden Udløbet af 14 Dage, efter at det i § 1 omhandlede Paabud er givet, skal vedkommende Ejer eller Bruger, saafremt han ikke ser sig i Stand til at fremstille den i Paabudet anførte Brændselsmængde, ved anbefalet Brev til Brændselsnævnet give dette Underretning herom“. Der staar ikke noget om, at Brændselsnævnet har Ret til at sætte Begrænsning for, hvor meget den paagældende vil hugge. Med